

ת"פ 37926/02/21 - מדינת ישראל נגד אדם אלסייד

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 37926-02-21 מדינת ישראל נ' אלסייד

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

אדם אלסייד

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שעניינן נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן - פקודת התעבורה); שימוש ברכב ללא רשות ונטישה במקום סמוך, לפי סעיף 413ג רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); ונהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תשל"ל-1970. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 11.2.20 נמצא הנאשם משתמש בדחפור ביישוב חורה שבנגב, באופן שהניעו באמצעות מפתח תואם על מנת להזיזו למקום סמוך וזאת ללא רשות בעליו. הנאשם עשה זאת כשהוא פסול מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה ומבלי שהחזיק בפוליסת ביטוח כדן. להשלמת התמונה יצוין כי מדובר בדחפור אשר נגנב ביום 29.1.20 מאתר בנייה באזור חיפה, אך לנאשם לא יוחס כל קשר לאירוע זה.

2. הודאת הנאשם באה אגב הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום אך לא הוצגה הסכמה עונשית. כן הסכימו הצדדים על הפניית הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר, שהמלצותיו לא תחייבנה את הצדדים.

תסקירי שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש שני תסקירים בעניינו של הנאשם. בתסקירים פורטו בהרחבה נסיבות חייו ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית ייאמר כי הנאשם כבן 34, נשוי ואב לחמישה ילדים, אינו עובד בשנים האחרונות בשל מצבו הרפואי ומתקיים מקצבת הביטוח הלאומי. הנאשם מסר כי הוא עושה שימוש קבוע בקנאביס בשל מצבו הבריאותי ומצוי בהליך לקבלת היתר בנושא. ביחס לביצוע העבירות, מסר הנאשם הסבר לפיו ביקש להזיז את הדחפור לאור כך שחסם את התנועה. משכך סבר שירות המבחן שהנאשם קיבל אחריות חלקית למעשיו אך התרשם מכנות החרטה. שירות המבחן ביקש לבחון אפשרות לשלב את הנאשם בצו של"צ וכן בהליך טיפולי אך הוא לא שיתף פעולה אף לאחר הזדמנות נוספת והביע

עמוד 1

חשש מהתחייבות להליך טיפולי בשל מצבו הבריאותי. משכך, בסופו של יום, לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

4. ב"כ המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם, הדגיש את הערכים המוגנים שנפגעו וטען כי יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים בשל כך שמדובר בעבירות שונות. ביחס לעבירת השב"ר טענה המאשימה כי המתחם נע בין שמונה חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל וביחס לעבירות לפי פקודת התעבורה נטען כי המתחם נע בין שלושה חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר וכן פסילה בפועל ועל תנאי. לחילופין, הציעה המאשימה מתחם אחד לכל העבירות הנע בין עשרה חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים. צוין כי בהיעדר אופק שיקומי ובשל חוסר שיתוף הפעולה עם שירות המבחן יש לגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים שהוצעו, להורות על הפעלת מאסר מותנה במצטבר וכן להטיל ענישה נלווית הכוללת מאסר על תנאי, קנס, פסילת רישיון והפעלת פסילה על תנאי במצטבר.

5. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל העבירות. נטען כי מדובר בעבירות ברף חומרה נמוך שכן כל שעשה הנאשם היה להניע את הרכב והוא לא הזיזו אלא רק התכוון לעשות כן ואף למקום סמוך, כמצוין בכתב האישום. נטען כי מדובר בנאשם שהודה בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי. כן צוין שהנאשם סובל ממצב בריאותי רעוע ומסיבה זו התקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן וקיימת סבירות גבוהה שאף לא ימצא כשיר לביצוע עבודות שירות כך ששליחתו למאסר תהיה מפלה ולא צודקת. לאור כך עתר הסגור להארכת המאסר המותנה וטען כי מתקיימות הנסיבות המאפשרות לעשות כן.

6. הנאשם בדברו האחרון תאר את מצבו הבריאותי ומגבלותיו וביקש להתחשב בו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

7. כאמור, הצדדים חלוקים בנוגע למספר מתחמי הענישה שיש לקבוע ודעתי היא שיש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל העבירות וזאת על-פי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). מדובר בעבירות שלובות הנובעות מאותה פעולת שרירים, כך שיש לראותן כאירוע אחד. עם זאת, בקביעת המתחם יובא בחשבון שמדובר במספר עבירות (דנ"פ 2999/16 מזרחי נ' מדינת ישראל (22.5.2016)).

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים של שמירה על רכוש הציבור ובטחונו. באשר לעבירה שעניינה נהיגה בזמן פסילה אציין כי מדובר בעבירה המלמדת על זלזול מופגן בחוק והיא אף יוצרת סיכון ממשי למשתמשי הדרך. העבירה שעניינה נהיגה ללא ביטוח (הנגזרת מהנהיגה ללא רישיון בתוקף) מעבר לכך שהיא מבטאת זלזול בחוק, היא גם פוגעת בקופה הציבורית, שכן במקרה של נזק גוף תישא קרנית בפיצוי הנפגע

(עם אפשרות חזרה לנהג; רע"פ 5635/19 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (4.9.2019); רע"פ 2666/12 **אמיר עטאללה נ' מדינת ישראל**, פס' ז (23.4.2012)).

9. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירות:** כתב האישום אינו מתאר נסיעה ברכב אלא רק את התנעתו וזאת "על מנת להזיזו מהמקום למקום סמוך". הסנגור לא חלק על כך שהמעשה מקיים את היסודות הנדרשים בעבירה המושלמת, הן של נהיגה בזמן פסילה והן בזו של שימוש ברכב ללא רשות, אף מבלי תנועה של הרכב (לדיון בנושא קרוב ראו: רע"פ 5166/14 **יבגני קרופצקי נ' מדינת ישראל** (5.5.2015)). עם זאת, עובדות אלו מלמדות על חומרה נמוכה יחסית של העבירות המיוחסות לנאשם, אך יש להביא בחשבון שמדובר בכלי רכב כבד ומיוחד ובעל מאפייני סיכון ייחודיים. אדגיש עוד כי מובן שאין לייחס לנאשם כל קשר לגניבת המחפרון ועובדה זו הובאה בכתב האישום לצורך תיאור כללי של הנסיבות, אך לנאשם לא יוחס כל חלק במעשה.

10. **מדיניות הענישה** הנוהגת בעבירות שעניין נהיגה בזמן פסילה היא ככלל מחמירה, לא כל שכן כאשר נלוות לה עבירות נוספות כגון שימוש ברכב ללא רשות. הדברים יפים במיוחד מקום בו מדובר בעברין תנועה רציוניסט. לצורך המחשה אפנה לפסקי הדין הבאים:

רע"פ 5635/19 **אליאור יעקובוב נ' מדינת ישראל** (4.9.2019), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות נהיגה בפסילה וללא פוליסת ביטוח, ארבעה חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת מאסר מותנה בחופף. במקרה זה, נהג הנאשם על משאית. בית המשפט העליון ציין כי "מעשים אלו של המבקש מצדיקים בנסיבות העניין ענישה מרתיעה הכוללת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, ואף ספק אם נכון היה לחפוף את עונש המאסר בפועל שנגזר עליו בהליך דן יחד עם עונש מאסר מותנה אשר היה תלוי ועומד נגדו מהליך קודם"; רע"פ 4299/20 **אמיר חמדאן נ' מדינת ישראל** (9.7.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות נהיגה בפסילה, נהיגה ללא ביטוח וללא רישיון תקף ונגזרו עליו מאסר מותנה, שבע שנות פסילה, פסילה על תנאי, צו מבחן וקנס. במקרה זה בחר בית המשפט להימנע מעונש מאסר בשל הליך שיקומי, וזאת חרף עבר תעבורתי משמעותי, אך הורה על פסילה ארוכה; רע"פ 2910/20 **הייב מוחמד נ' מדינת ישראל** (7.5.2020), בו הוחמר עונשו של נאשם שהורשע בשני כתבי אישום בעבירות נהיגה בפסילה, נהיגה ללא רישיון תקף וללא ביטוח לעשרה חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה כך שסה"כ הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל ופסילה למשך 24 חודשים. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם וציין העונש אינו חמור יתר על המידה וכי "נהיגה בזמן פסילת רישיון עשויה, בנסיבות מסוימות להצדיק עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח"; רע"פ 54/20 **שחר נקש נ' מדינת ישראל** (6.1.2020), בו נידון עניינו של נאשם שנהג ברכב בשלוש הזדמנויות שונות כשהוא פסול מנהיגה וללא ביטוח בתוקף ונידון ל-18 חודשי מאסר בפועל, 30 חודשי פסילה בפועל ועונשים נלווים. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת; עפ"ג 64301-05-21 **אצחאק אלקרינאוי נ' מדינת ישראל** (13.9.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת שבל"ר ונידון לשבעה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם נכנס בשעת לילה מאוחרת לרכב שחנה בנתיבות ונסע בו עד לאזור מיתר, שם נטש אותו. ערכאת הערעור קבעה כי "עונש של מספר חודשי מאסר בפועל על עבירת שבל"ר, איננו חריג לחומרה"; ת"פ 38969-01-16 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר ז'לזנוב** (22.10.2018), בו נידון עניינו של נאשם שנהג בקטנוע גנוב ונטש אותו והורשע בעבירות שבל"ר ונהיגה ללא רישיון. נגזרו עליו מאסר מותנה, התחייבות, פסילה בפועל ועל תנאי; ת"פ 31722-08-19 **מדינת ישראל נ' טרביה** (5.4.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות שבל"ר, נהיגה בפסילה ונהיגה ללא ביטוח ונידון למאסר מותנה, פסילה בפועל ופסילה על תנאי. הנאשם נהג במקרה זה ברכב שנותר

חונה ומפתחותיו במתנע, משוב אחד לאחר, שם נטש אותו.

11. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את האירוע מושא עניינינו, בנסיבות העניין המיוחדות, נע בין מאסר מותנה ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

12. בבואי לקבוע את עונשו של הנאשם הצבתי לנגד עיני את העובדות הבאות. מחד גיסא, הנאשם הוא בעל עבר פלילי לרבות תעבורתי והוא אף ריצה עונש מאסר. כן, לחובתו מאסר מותנה בר הפעלה בן שישה חודשים. מאידך גיסא, לאחר שחרורו מהמאסר חל שינוי במצב בריאותו, הוא נפצע בצורה לא קלה, עבר שני ניתוחי ראש וסובל מפרכוסים, ירידה בזיכרון, בשמיעה וביכולת הקוגניטיבית. בגין כך הוענקו לו 70% נכות מהביטוח הלאומי. כמו כן העבירה מושא עניינינו בוצעה, כפי שצוין לעיל, בנסיבות המלמדות על חומרה ברמת עצימות נמוכה יחסית. המאבק בין שיקולים אלו מתחדד לאור העובדה שסביר שהנאשם לא ימצא כשיר לביצוע עבודות שירות וזאת על רקע מצבו הרפואי בשילוב העובדה שהוא עושה שימוש בקנאביס להקלת כאביו. משכך, ההכרעה היא אפוא בינארית - אם לא יוארך המאסר המותנה, דינו של הנאשם למאסר לא קצר מאחורי סורג ובריח.

13. אקדים ואומר כי לאחר שיקול ובחינת נסיבות העניין, סברתי כי נכון במקרה זה להימנע מכליאת הנאשם וראוי להאריך את המאסר המותנה בשילוב ענישה נלוות. אנמק מסקנתי להלן.

14. מאסר מותנה הוא מאסר שריצויו נדחה. הוא הוטל בגין העבירה הקודמת שעבר הנאשם וכעת מתבקשת הפעלתו בשל עבירה נוספת (רע"פ 2798/06 **דוד ועקנין נ' מדינת ישראל** (16.7.2007)). ככלל, יורה בית המשפט על הפעלת מאסר מותנה אם הורשע הנאשם בעבירה נוספת שיש בה להפעילו. סמכותו של בית המשפט להימנע מתוצאה זו מותנית בהתאם לסעיף 56(א) לחוק העונשין בקיומם של "טעמים מיוחדים שירשמו" וכן במסקנה שיהיה זה בלתי צודק להפעיל את המאסר המותנה בנסיבות העניין (רע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (14.9.2009)). דומני כי תנאים אלו מתקיימים בעניינינו.

15. אכן, עברו של הנאשם אינו נקי והוא אף ריצה מאסר מאחורי סורג ובריח. עם זאת, לא ניתן להתעלם ממצבו הרפואי הלא פשוט שנגרם לאחר שחרורו מהמאסר. הסנגור טען כי הנאשם לא יהיה כשיר לבצע עבודות שירות ודומה שעל רקע מצבו הרפואי והעובדה שאינו עובד מספר שנים, הערכה זו ריאלית אף מבלי לבקש חוות דעת ממונה. במצב דברים זה כליאתו בשל מצבו הרפואי היא מחמירה יתר על המידה וסברתי שראוי להימנע ממנה (ראו: רע"פ 1/09 **אסרף נ' מדינת ישראל** (17.3.2010); ע"פ 2383/16 **קאעוד תמימי חמזה נ' מדינת ישראל** (2.1.2017)). לכך יש להוסיף כי דומה שהמצב הרפואי הקשה בו נתון הנאשם מהווה גם נקודת אחיזה למסקנה סבירה בדבר פחות במסוכנות הטמונה בו ובסיכויים להישנות עבירות. בהביאי בחשבון נתונים אלו, סברתי שיהיה זה בלתי צודק לכלוא את הנאשם לתקופה לא מבוטלת במצבו הרפואי, והכל על רקע נסיבות המיוחדות של מקרה זה, בו העבירות בוצעו במדרג חומרה נמוך יחסית.

16. לא התעלמתי מכך שעל מנת להאריך את המאסר המותנה יש להימנע מהטלת עונש מאסר ולו על תנאי (סעיפים 54 ו-56(א) לחוק העונשין) וכי על רקע גבולו התחתון של מתחם הענישה שקבעתי, תוצאה זו אפשרית רק אם אגיע למסקנה שראוי לחרוג לקולה מהמתחם ולהימנע מהטלת עונש מאסר כלל, לרבות מאסר מותנה (רע"פ 1441/14 **האבט חמיס נ' מדינת ישראל** (9.12.2014)). לדידי, נסיבות העניין מצדיקות חריגה ממתחם הענישה במובן זה שלא יוטל עונש מאסר (ולו מותנה) אלא המאסר המותנה יוארך. בפסיקה נקבע כי "שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה" (רע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (14.9.2009)). לדידי, חרף השורה התחתונה שבתסקיר, תוכנו מלמד כי ניתן להגיע למסקנה שהנאשם מראה סימנים שבכוונו לחזור לדרך הישר, בוודאי על רקע מצבו הרפואי. כך, ציין שירות המבחן כי התרשם מאדם בעל יכולת התבוננות פנימית ובעל מוטיבציה לשינוי התנהגותו העבריינית בשלב זה בחייו. הנאשם קיבל אחריות למעשיו ואף בכך יש לראות ביטוי למגמה חיובית זו. אכן, הנאשם לא הצטרף לתכנית הטיפולית שיעד לו שירות המבחן ולא הסכים לבצע צו של"צ, ואולם התרשמתי כי הדבר נבע באופן לא מבוטל מקשיים אובייקטיביים הקשורים במצבו הרפואי כפי שהסביר הנאשם בפני שירות המבחן ובפני. אציין עוד שבמקרה זה החריגה אינה משמעותית וזאת לאור גבולו התחתון של המתחם ומנגד ניתן לאזן הקלה זו בעונשי פסילה וקנס ואף זה שיקול לפסוע בדרך זו (לחריגה משיקולים רפואיים ראו: ע"פ 79535-01-19 **ואכד נ' מדינת ישראל** (14.3.2019); כב' הנשיא שפירא; ולחריגה משיקולי צדק המבוססים על מצב נפשי, ראו: עפ"ג 853-05-18 **אשבל נ' מדינת ישראל** (23.5.2009)). עם זאת, מובהר לנאשם כי ניתנת לו הזדמנות חריגה יחסית וככל שישוּב וימַעַד סביר ששוב לא תינתן הזדמנות כאמור.

17. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לחומרה והן לקולה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני מורה על הארכת המאסר המותנה בן 6 חודשים מת"פ (באר שבע) 44772-01-19 (גזר הדין מיום 3.6.2019) וזאת למשך שנתיים נוספות.

ב. אני מטיל על הנאשם קנס בסך 3,000 ₪. הקנס ישולם בשישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.23 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיד.

את הסכום יש לשלם ישירות לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ג. אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך **18 חודשים**.

ד. אני מפעיל עונש פסילה מותנית בת 6 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ (באר שבע) 44772-01-19 (גזר הדין מיום 3.6.2019) וזאת באופן מצטבר לפסילה אותה הטלתי.

סה"כ מוטלת על הנאשם פסילה בפועל למשך 24 חודשים. פסילה זו תצטבר לכל פסילה אחרת התלויה ועומדת נגדו.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשפ"ג, 20 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.